

MAREK ZÁKOPČAN

ZVONENÍM sa všetko ZAČÍNA

Neberú drogy, neboli na infekčnom...

Čo je to za mládež?

YOU

MAREK ZÁKOPČAN

ZVONENÍM sa všetko ZAČÍNA

Neberú drogy, neboli na infekčnom...

Čo je to za mládež?

Marek Zákopčan

Zvonením sa všetko začína
Školská odysea

(logo YOLI)

Copyright © 2021 by Marek Zákopčan
Cover design © 2021 by Juraj Šramko
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7798-4

Postavy a udalosti opísané v tejto knihe nesúvisia s nijakou konkrétnou osobou a ani sa netýkajú nijakej konkrétnej strednej školy. Podobnosť je čisto náhodná.

1. kapitola

V škole si občas pripadám ako v dome hrôzy. Až na to, že rekvizity sú skutočné.

DANIEL RIEČAN

V škole miluj študovanie, vonku študuj milovanie – citát od neznámeho autora vyrezaný na malej drevenej tabulke visel vedľa dverí kabinetu slovenčinára Daniela Riečana. S druhou časťou sa veľmi nestotožňoval, ale bol to dar od sestry. Tabuľku mu venovala v prvý deň práce v školstve. Mladý profesor nebol sentimentálny, tabuľku si zavesil skôr ako pripomienku, že nesmie polaviť v rozširovaní vedomostí mladých ľudí. V dnešných časoch na nich číhajú rôzne nástrahy a nie vždy ich vedia rozpoznať.

Otvoril okno a s úľubou sa zahľadel na svoj pracovný stôl. Na hladkú drevenú dosku dopadali snečné lúče. Nebolo na nej nič okrem stojana na perá a novučičkého učiteľského zápisníka. Vybral z aktovky notebook a zapol ho. Kým čakal na rozbehnutie systému, uvažoval nad novinkami, ktoré sa dozvedel na dopoludňajšej pedagogickej porade. Ako jeden z posledných mohykánov si užíval výhodu vlastného kabinetu, lenže dnes, s príchodom novej kolegyne, sa to malo zmeniť. Vedľajší stôl už päť rokov zival prázdnotou. Nevedel si predstaviť, že o priestor, ktorého štyri steny okrem hodín a fádnej nástenky nič iné nezdobilo, sa bude deliť s ďalšou, navyše celkom cudzou osobou. Keďže o tom nerozhodoval, musel sa podriadiť.

Magisterku Smolnú predstavila profesorskému zboru riaditeľka. Daniel venoval novej učiteľke iba zbežný pohľad. Po skončení porady sa ihneď odobral do kabinetu, nezdržoval sa banálnymi rečičkami o tom, ako strávil leto.

Prihlásil sa na webovú stránku školy a vyhľadal si zoznamy žiakov; nasadil si okuliare a pustil sa do vypisovania zápisníka.

Došiel na koniec prvej triedy, keď sa ozvalo slabé zaklopanie a vzápätí v zámke zaštrngotal kľúč. Dvere sa otvorili a na prahu sa zjavila Danielova nová „spolubývajúca“.

„Dobrý deň,“ usmiala sa a nespelo vstúpila. Dvere nechala pootvorené, akoby potrebovala únikovú cestu. „Som Livka, dnes som nastúpila. Dejepis a etika. Vy ste Daniel Riečan?“

„Menovka na dverách neklame,“ odvetil Daniel stroho a prezrel si jej nevysokú postavu. Tmavé neposlušné kučery mala rozpustené, s česaním sa akiste zakaždým natrápila. Tvár mala peknú, súmernú a živé hnedé oči zvedavo sledovali každý detail v pracovni. Podľa pevného postoja a postavy usúdil, že sa venuje športu. Oblečením však trafila celkom vedľa. Pôsobila skôr ako študentka než učiteľka. Hýrila všemožnými farbami, akoby ráno bez rozmyslu navešala na seba všetko, čo jej prišlo pod ruku. Daniel lenivo vstal, aby jej potriasol pravicou.

„Vitajte,“ povedal bez náznaku srdečnosti. Kto sa predstavuje zdrobneninou?

„Predpokladám, že toto je môj stôl,“ dotkla sa drevenej dosky a rozhladla sa po takmer prázdnych stenách a strohom zariadení. „Asi tu dlho nepracujete, však?“

„Ako to myslíte?“

„No... nemáte tu nič...“ zháčila sa.

„Tieto police budú vaše,“ povedal Daniel ešte stále odmerane.

Kabinet mal obdĺžnikový pôdorys. Pri stene napravo odo dverí stáli pod oknami dva stoly a oproti nim dve skrine. V kúte vedľa nich bolo malé umývadlo a pri dverách po ľavej strane stolík a dve kreslá pre hostí. Daniel si obsadil stôl bližšie k oknu. Nová kolegyňa mu vyhovovala z jedineho dôvodu – keď niekto zaklope, bude bližšie k dverám, takže otvárať bude ona.

Lívia si sadla za stôl a prebehla po ňom rukami, zrejme si predstavovala, čím všetkým ho zaplní.

„Kde dostanem učebnice?“ opýtala sa.

„V sklade,“ zahundral Daniel a ďalej sa venoval vypisovaniu zoznamov.

„Hm, a ten je kde?“

„Na prízemí, neďaleko telocvične.“

Neušlo mu, ako sa ošíva. Iritovali ho ľudia, čo sa bezcieľne poflakovali. Keď kedysi začínal on, išiel sa potrhať, aby ukázal, čo v ňom je a ako sa teší na prácu.

„Odkiaľ máte zápisník?“ nadhodila Smolná po chvíli. „Aj ten sa fasuje v sklade? Alebo si ho treba kúpiť?“

Zaťal zuby. Čím skôr to žieňa pochopí, že učitelia sú zväčša odkázaní na svojpomocné riešenia, ak chcú niečo mať alebo dosiahnuť, tým lepšie. Už ani nepočítal, koľkokrát si musel sám zadovážiť niektoré pomôcky.

„Učiteľské zápisníky sú u pani zástupkyne pre všeobecnovo-vzdelávacie predmety.“

„To je tá mladšia blondína?“

„Áno,“ hlesol a dúfal, že vyčerpala všetky otázky.

„Počítač je váš vlastný alebo...?“

V duchu zaúpel, ale nahlas povedal: „Zájdite za technikom a zistite si, či by sa nejaký nenašiel aj pre vás.“

„Dokedy tu dnes budeme?“

„Panebože, koľko otázok ešte máte?“ vyletelo z Riečana, a hoci sa chcel ovládať, pokračoval zvýšeným tónom: „Sme v nejakom kvíze alebo čo? Budem aj krútiť kolesom

a po každej správnej odpovedi získam poukážku na nákup tovaru? Na všetko potrebné vám určia uvádzaciu učiteľku, informujte sa u nej. Ja mám na starosti dôležitejšie veci.“

Nastalo ticho.

Konečne!

Daniel si posunul okuliare na koreň nosa a sústredene pokračoval vo vypisovaní zápisníka.

.....

Lívia kráčala po prázdnej chodbe, rázne kroky odzrkadľovali jej vnútorný stav. Vrelo to v nej, keby neodišla z kabinetu, vybuchla by. Čo si o nej ten nadutec myslí? Že je nejaká žaba, čo práve skončila školu? Adaptačné vzdelávanie má už za sebou, nie je žiadna začínajúca učiteľka. Minulý rok učila na základnej škole, zaskakovala za kolegyňu na materskej dovolenke, nie je teda úplný nováčik. Dobre si však uvedomovala, že systém sa môže líšiť na každej škole, a rada by vedela, ako to tu chodí.

Zišla na prízemie a pustila sa ďalšou chodbou smerom k telocvični. Hnev z nej pomaly vyprchal, zlosť v sebe nikdy dlho neživila.

Na prvý pracovný deň sa tešila, večer sotva zaspala. Predstavovala si, ako ju prijmú kolegovia, akých bude mať žiakov... Ranná porada ju sčasti uviedla do nového prostredia, ale viac sa asi dozvie na tej ďalšej, ktorá ich čaká o tri dni. Dovtedy sa majú všetci venovať príprave na nový školský rok. Nazdávala sa – a očividne nesprávne –, že jej s tým pomôže kolega z kabinetu. Pôvodne mala sedieť s dvoma jazykárkami, ale vedenie to na poslednú chvíľu zmenilo. Tri ženy v malej miestnosti by bolo naozaj priveľa a Daniel Riečan si už pridlho užíval samostatný kabinet. Ich spojenie považovala Lívia za krutý žart pre nováčika.

Sklad mala na starosti príjemná päťdesiatnička. Pani Eva mala zabehnutý systém a okamžite vedela, čo bude Lí-

via potrebovať. Odchádzala od nej nielen s kôpkou učebníc a slovníkov, ale aj so sadou pier a fixiek. Okrem toho neodolala ani Evinej domácej štrúdlu. Konečne nejaká spriaznená duša! Musela skladníčke sľúbiť, že čoskoro za ňou opäť zájde a povie jej, ako si zvykla.

Nemala chuť vrátiť sa do kabinetu, preto zamierila do zborovne. Jednou rukou balansovala s nákladom, druhou šmátrala vo vrečku, hladajúc kľúče.

„Počkajte, pomôžem vám,“ zjavil sa pri nej vysoký, nkrátko ostrihaný blondiak. Odomkol jej vlastným kľúčom a otvoril dvere.

„Ďakujem,“ povedala, vošla do zborovne a s úľavou položila kôpku kníh na stôl.

„Novej kolegyni vždy rád podám pomocnú ruku,“ prehodil plavovlasý muž žoviálne. „Pavol Merčiak, telesná a športová výchova.“

Lívia sa mu takisto predstavila a opýtala sa, dokedy dnes musia byť v škole. Dúfala, že tento chlapík ochotnejšie zodpovie jej otázky.

Merčiak sa pobavene zasmial: „Ste tu prvý deň a už sa neviete dočkať, kedy vypadnete?“

„Nie, ja... len som...“

„Neplašte sa, tiež nepatrím k iniciatívnym bláznom. A vôbec, poruším síce bontón, ale potykajme si,“ zmenil tému a už sa k nej naťahoval po bozk. Odpovedal jej, až keď mu vyhovela. „Väčšina to už zabalila. Asi máš čo robiť, ale aj zajtra je deň.“

„Fakt môžem ísť? To som rada.“

„Keby si čokoľvek potrebovala, ozvi sa. Klapka štyridsaťtri.“ Keď si všimol jej nechápavý výraz, kývol hlavou na telefón v rohu miestnosti. „Všetky kabinety sú napojené na internú linku. Kde sedíš?“

„Na treťom! S Danielom Riečanom.“

„Ale čo? Tak to máte isto veselo.“

Nevedela, či to nemyslí ironicky, preto sa len usmiala.

Vtom mu zazvonil mobil. „Manželka číslo tri,“ pozrel na displej a prijal hovor.

Lívia mu ponechala súkromie. Zobrala si svoje knihy a vydala sa nazad do jamy levovej. Nemôže sa predsa vyhýbať vlastnému kabinetu. Ak sa majú s Riečanom deliť o štyri steny, musí si na ňu zvyknúť. Či chce, alebo nie.

.....

Marko sedel na lavičke a prihlúplo sa usmieval na mobil. Písal si so spolužiakom Lukášom, hoci sa rozlúčili len pred niekoľkými minútami. Lukáš bol z Lučenca, cez školský rok býval v internáte a dnes si spravil celodenný výlet do Bystrice. Marko sa z toho tešil, v kamarátovej prítomnosti ani blížiaci sa začiatok školy nevyzeral tak hrozne. Museli toho veľa prebrať – nielen nadchádzajúci maturitný ročník, ale najmä fakt, že Markova sestra Lívia nastupuje u nich na gympli ako nová učiteľka. Marko to vnímal ako hotovú tragédiu, no Lukáš to nevidel tak čierne. Podľa neho to bolo celkom zábavné.

Pred odchodom vlaku vypili s Lukášom zopár pív prekladaných vodkou, čo sa odrazilo na ich koncentracii. Svoje urobilo aj pražiacie slnko a pretrvávajúca letná atmosféra.

Prudko sa mykol, keď si vedľa neho sadlo akési dievča.

„Čau, my sa poznáme!“

„Á... áno?“ márne lovil v pamäti.

„Ty si Marcelov spolužiak, nie?“

Prikývol.

„No vidíš!“

Markovi sa nezдалo, že by sa tým niečo vyjasnilo, ale bolo mu to fuk. Čaja sa mu zdala celkom pekná, no možno za to mohlo jeho mierne rozostrené videnie.

„Stáli sme spolu pri bufete, nepamätáš sa?“ opýtala sa dievčina dotknuto.

„Hej, viem. Ty si... Mária,“ zamarilo sa mu, že v nej spoznal jednu tretiačku.

„Magda,“ opravila ho. „Beátina spolužiačka. Chodí s Marcelom. Kam ideš?“

„Domov.“

„Tak skoro?“

Pokrčil plecóm.

„Mala som sa stretnúť s kamoškou, ale na poslednú chvíľu ma nechala v štichu. Chceli sme ísť žiť.“

„Ja s tebou niekam pôjdem!“ vyhrkol Marko, hrdinsky vypol hrud' a chytil ju za ruku. V kútiku mysle vedel, že za triezva by bol sotva taký odhodlaný, ale čert to ber!

„Hmm... Marcelov spolužiaak, pekný, gavaliersky a milý. Myslím, že si budeme rozumieť,“ žmurkla naňho. Marko sa pridala k jej hre.

„Aj ty si pekná. A máš veľké... prednosti. Buď máš implantáty, alebo nosíš pushupky. A si... aká si.“

Nastalo ticho, Magda asi uvažovala, či sa má rozosmiať, alebo mu vylepiť. Markovou hlavou sa prehánala jediná myšlienka – ako chutí vodka z výťažkov ženského tela, o ktorej čítal kdesi na internete.

„Už si pila výťažok zo svojho tela?“ opýtal sa.

Omráčené naňho pozrela. Po ďalšom nechápavom tichu napokon prehodila: „Si prvý chalan, ktorý ma už niekoľkýkrát pripravil o reč. Si zlatý, ale dúfam, že nie si úchyl.“

„To nieeeee,“ pokrútil hlavou.

Nevyzerala presvedčene.

„Čo s načatou nocou?“ opýtala sa veľavravne.

„Podme vypiť!“

Prevrátila očami. „Ale kde?“ našpúlila pery.

Bola rozkošná. Napodobnil ju. Zdalo sa mu, že je rovnako roztomilý.

„Skočíme do obchodu a kúpime si flašku,“ navrhla.

Nemusela to hovoriť dvakrát. Chcel napísať Lukášovi a oznámiť mu, že ide na nákupy s... ako sa volá? „Počuj, Miriam...“

„Magda.“

„Čo?“

„Volám sa Magda.“

„Ako chceš! Hneď ideme, len sa ozvem Lukášovi.“

„To môžeš aj po ceste. Pod!“

Nemuseli ísť ďaleko, zamierili do supermarketu hneď pri stanici. Marko znudene tlačil veľký nákupný košík a vliekol sa za... Martou...? Myslel si, že nakupovanie s ňou bude väčšia sranda.

Konečne sa dostali z jedného konca obchodu na druhý, kde sa vynímali dva dlhé regály s alkoholom.

„A sme doma,“ vydýchol Marko a radostne zadupkal.

„Na čo máš chuť?“ opýtala sa.

„To je jedno! Na to, čo ty.“

„Okej,“ siahla po kokosovom rume.

Fuj! Príliš sladké, ale džentlmensky mlčal.

Vložila do vozíka dve fľaše a išli po brzdu. Dvojlitrový džús by mal stačiť. Ako kráčali k pokladniciam, niečo mu napadlo. Vždy chcel vyskúšať jednu vec...

„Podme sa voziť, Marta!“ vykrikol.

„Magda!“

„Aká?“

„Volám sa Magda, to je také ťažké zapamätať si to?“

„Neviem... je to pre teba ťažké? Nepamätáš si, ako sa voláš?“ prejavil úprimnú účasť.

Pokrútila hlavou a vzdychla. Potom sa zahľadela na vozík a o niečom tuho premýšľala.

„Dobre, ale ty tlačíš mňa!“ vyhlásila a horko-ťažko sa nasúkala do nákupného vozíka. „Ideme!“

Chvíľu trvalo, kým sa mu podarilo roztlačiť ho. Vinu zvalil na objemné nápoje.

Madga sa natešene rozosmiala, keď nabrali rýchlosť a niekoľko vystrašených zákazníkov sa nazlostene vyhlorútiacej sa šialenej dvojici.

Preleteli okolo mliečnych výrobkov a oblečenia. Pri drogérii sa otočili (len-len že neskončili na zemi) a trielili naspäť. Marko mierne poškodeným periférnym videním zachytil, ako na nich máva pracovník supermarketu.

Magda vystrašene vykrikla a vzápätí sa ozval rachot. Vozík aj s nepovoleným nákladom vrazil do pyramídy zo stoviek konzerv a škatuliek s lúpanými paradajkami. Netreba azda dodávať, že sa rozleteli na všetky strany a Magda aj s vozíkom sa váľala medzi nimi. Marko nevedel, čo skôr. Pomôcť dievčaťu alebo rýchlo pozbierať konzervy...? Akoby plesnutím čarovného bičička sa okolo nich zhŕklo niekoľko predavačov a pracovníkov bezpečnostnej služby...

Vonku sa medzitým zotmel. V kancelárii (ak sa tá kurtica dala tak nazvať) ochranky dlho nepobudli. Zábery z kamier a ich nesúvislé vysvetlenia presvedčili manažéra, že nemá do činenia s drzými výtržníkmi, ale s opitými bláznami. Po ráznom napomenutí a uhradení škody (zaplatila ju Magda) dal ochrankárom pokyn, aby dvojicu viac nezadržovali.

Marko rýchlo pustil výstražné reči a pohľady z hlavy, pretože Magda bola celá zababraná od paradajkovej šťavy.

„Som rád, že sa bavíš,“ zašomrala nešťastne. „Pozri, som ako prasa!“

„To hej! A navyše si špinavá ako Krvavá Mary!“ smial sa, keď vychádzali na parkovisko.

„Ty si taký debil!“

Otočila sa, aby dôstojne odkráčala. Lenže vtedy sa jej zákonom schválnosti zlomil opätok a prudko ju vytočilo nabok.

Karma existuje.

2. kapitola

Táto definícia nie je taká zložitá, ako som povedala. Je to vlastne celkom jednoduché. Síce... nie, to som prehnala! Nie je to jednoduché.

LÍVIA SMOLNÁ

Daniel zapol rýchlovarnú kanvicu a po očku pozrel na nástenné hodiny. Ručička pomaly odbila ôsmu a novej kolegyni sa ešte stále neráčilo prísť. Neuznával nedochvilnosť. Meškajúcich ľudí pokladal za nemožných jedincov, nevážiacich si samých seba, a už vôbec nie ľudí, ktorí na nich museli čakať. Čas je komodita, nikdy jej nebude viac, preto je neprípustné mrhať niečím takým vzácnym.

Voda zovrela. Daniel si zalial tradičnú rannú kávu. Vtedy sa otvorili dvere kabinetu.

„Dobré ráno,“ pozdravila ho Livia s oveľa menším nadšením ako v predošlý deň a zložila si obnosený ruksak pod svoj stôl.

„Dobré. Dáte si kávu? Alebo čaj...? Nebojte sa, nechcem vás otráviť,“ dodal, keď videl jej užasnutý výraz.

„Dám si čaj, ďakujem,“ odvetila neisto.

Riečan prikývol, našťastie, v kanvici ostalo ešte dosť vody.

„Máte aj zelený?“ opýtala sa.

„Nie.“

„Nevadí! Postačí čierny.“

Zaťal zuby. „Mrzí ma to, ale mám iba klasický ovocný.“

„Citrón?“ nadhodila s neistou nádejou.

„Jablko-škoricica, lesná zmes, jahoda,“ vymenoval príchute. Cítil sa ako predavač na blšom trhu.

„Nechám to na vás,“ povedala po krátkom váhaní.

Daniel si povzdychol. „Nemusíte sa do toho siliť. Ak nemáte rada ovocný čaj, nepite ho, nikto vás nenúti.“

„Dám si, i keď ho bežne nepijem.“

„Nechutí vám?“

„Ale áno!“

Hľadel na ňu a snažil sa porozumieť jej. „Chutí vám, ale ho nechcete?“

„Robíte takú vedu zo všetkého, alebo ma len chcete vytočiť?“ vybuchla. „Buď mi ho zalejte, alebo nechajte tak!“

Riečan hľadal slová na príkru odpoveď, ale vyrušilo ho zaklopanie na dvere.

„Otvorím! Alebo o tom chcete najprv diskutovať?“ rýpala Smolná ďalej. Stisla kľučku.

Na prahu stál vysoký štíhly mladík. Pri pohľade na Líviu zmätene pohyboval ústami ako ryba na suchu.

„Čo je, Mišo?!“ zvolal Daniel, vychutnávajúc si jeho rozpaký. „Dúfam, že na reparáte toho povieš viac.“

„Do... dobrý deň. Ja... by som sa chcel spýtať, kde sa bude skúšať.“

Daniel otrávene vzdychol. „Všetky informácie sú na nástenke vo vestibule,“ zahundral. „Ale keď už si pre toto vyšliapal až na tretie, prezradím ti, že v miestnosti číslo stošesť.“

„Ďakujem.“

„Ešte nemáš za čo! Dúfam, že si sa učil.“

„Hej! Mama ma kvôli reparátu celý týždeň nikam nepustila.“

„Správne! Tak sa snaž! Ďalšiu šancu nedostaneš.“

Michal prikývol.

„Počkaj pred učebňou, o chvíľu tam prídeme aj s ostatnými profesormi.“

Chlapec znovu pokýval hlavou a zavrel za sebou.

„A už sa to opäť začína,“ zašomral Daniel potichu.

„Mladý prepadol zo slovenčiny?“ opýtala sa Lívia.

„Áno. Droba je skvelý športovec. Často reprezentoval školu v rôznych súťažiach, až sa mu to vypomstilo. Vymeškal toľko hodín, že neraz nezvládol dobehnúť učivo. Je pravda, že niektorým kolegom leží v žalúdku a iba pre vysokú absenciu mu dali robiť komisionálne skúšky.“

„To mi pripadá ako samolúbosť.“

Pobavene sa zasmial. „Milá moja, čoskoro zistíte, že školstvo má viac než päťdesiat odtieňov samolúbsosti. Každý predmet je pre daného učiteľa ten najdôležitejší a nebude to inak ani u vás.“

Videl na nej, že ho v duchu práve zaradila do rovnakej škatulky. „Takže aj vy ste mu zabezpečili reparát, lebo vám tak strašne chýbal na hodinách?“

„Nie! Dal som mu päťku, lebo je proste hlúpy.“

.....

Lukáš sa zadúšal od smiechu, keď mu Marko vyrozprával najnovší zážitok.

„Som rád, že sa bavíš,“ zahundral Marko, ale v hlase nemal ani stopu po hneve. S Lukášom sa stále doberali, nadávali si, príležitostne sa otlkali... ako praví kamaráti. „Teraz sa nesmiem v tom obchode aspoň mesiac ukázať... Kokos, ja som taký debil...“

Telefonovali spolu cez skype, hoci Marko uprednostňoval chat na facebooku. Lukášovi sa však nie vždy chcelo písať, najmä keď sa toho nazbieralo a mali si veľa čo povedať. Ako napokon takmer vždy.

„Nuž, taký je život,“ vytiahol Lukáš svoju oblúbenú frázu.

„To si nechaj! Ty nemusíš teraz chodiť po kanáloch.“

„Ale aspoň si si s Magdou užil. Bude ruka v rukáve?“

„Ty... máš šťastie, že tu nie si pri mne. Tak by som ťa dobil...!“

Lukáš sa uškrnul. Dobre vedel, ako udrieť na spolužiakovú citlivú strunu. A okrem toho, väčšinou to dopadlo tak, že Lukáš vytrieskal nakoniec Marka.

„Nebud' hustý! Čo sestra? Profesori sú už v škole, ni?“

Marko sa usmial. Lukáš svojim lučeneckým „ni“ nakazil už aj jeho a ich ďalšieho kamaráta Peťa. „Áno! Má kabinet s Riečanom. Vraj sa pochytili hneď prvý deň.“

„Tak tomu verím! Nepoznajú sa, ale to ich prejde, veď Riečan je v pohode.“

„Možno nie celkom. My sme si naňho už za tie roky zvykli.“

„Tiež pravda.“ Lukáš po očku pozrel na hodinky. Onedlho mal ísť hrať volejbal.

„Počuj, Luky, nezdá sa ti, že mám nejakú daleko od seba oči?“ Marko sa nahol bližšie k webkamere, aby zväčšil svoj obraz v bočnom okienku.

„To aby si z lepšieho uhla videl na svoje dlhé vedenie.“

Marko na priateľovu poznámku nereagoval. „Ozval sa ti Peťo?“

„Ráno sme si trochu písali. Cez víkend má zápas a nejakú hasičskú súťaž.“

„Nech sa snaží, keď ho už povýšili na prudára.“

„Robíš si z neho srandu? To mu poviem!“ zastrájal sa Lukáš.

„Nepovieš!“ Nech si robili akokoľvek napriek a vyhrážali sa všetkým možným, vždy držali pri sebe. „Luky, a včera si dorazil v poriadku?“

„Áno. Ale večer som bol ako pripečený.“

„O pol jednej si sa zobudil a sušilo ťa?“

„Presne!“

Chlapci sa zasmiali. Ich organizmy sa už po spoločných akciách nastavili tak, že v noci sa budili v rovnakom čase, aby sa po fláme napili vody.

„Treba trénovať! Čaká nás posledný rok, bude to drsné.“

„Veru, krúžok smädných rúk pokračuje.“

Tak volali svoje posedenia po vyučovaní.

„Ach, už len pár dní! Mali by sme zabrať a začať sa poriadne drviť,“ povedal Marko vážne.

„Pchel!“ odfrkol si Lukáš. „Už ťa vidím, ako to dodržíš. Začneš sa učiť možno tak v januári.“

Marko hodil rukou: „Stačí na písomné maturity v marci.“

„Čo ja viem... Testy a sloh zmákneme. Stačí v apríli, aspoň mesiac pred ústnymi.“

„A načo je potom akademický týždeň?“

Obe chlapčenské izby zaplnil smiech.

„Nejako ti je veselo!“

Marko sa strhol, sestrin príchod ho prekvapil.

„Dokelu, musíš sa tak zakrádať?“ oboril sa na ňu.

„Ak sa ma študenti budú báť aspoň spolovice tak ako ty, som za vodou,“ hlesla Lívia a hodila sa na posteľ vedľa stola.

„Dobrý, pani profesorka,“ usmieval sa Lukáš od ucha k uchu, ako to vedel iba on.

Lívia sa nadvihla a zamávala obrazovke počítača. „Ahoj! Aj ty sedíš celé dni na zadku ako tento nepodarok?“

„Kdeže, o pár minút letím na volejbal. A domov som prišiel iba pred hodinou, bol som pomáhať mame v robote.“

Uznanlivo pokývala hlavou. „Vidíš?“ prehodila smerom k bratovi. „Tak to má vyzerať.“

Lukáš sa zachechtal.

„Hej, kámo, ty si na čej strane?“ zamračil sa Marko.

„Na strane tvojej sestry, samozrejme. Ide mi o známkky, pochop to. S nami dvoma to nič nemá.“

Marko sa oboril na Líviu: „Vidíš, ako mi tvoja práca ničí život?“

„A to je len začiatok,“ odvetila Lívia. „Idem si nájsť niečo na jedenie. Dúfam, že si zas z nudy nevybrakoval celú